Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma komora)

z 25. apríla 2013 *

„Obchodovanie s výrobkami z tuleňov — Nariadenie (ES) č. 1007/2009 — Spôsoby uplatnenia — Nariadenie (EÚ) č. 737/2010 — Zákaz uvádzania uvedených výrobkov na trh — Výnimka v prospech inuitskej komunity — Námietka nezákonnosti — Právny základ — Subsidiarita — Proporcionalita — Zneužitie právomoci“

Vo veci T-526/10,

Inuit Tapiriit Kanatami, so sídlom v Ottawe (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, so sídlom v Qikiqtarjuaq (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, so sídlom v Pangnirtung (Kanada),

Jaypootie Moesesie, s bydliskom v Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, s bydliskom v Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, s bydliskom v Qikiqtarjuaq,

David Kuptana, s bydliskom v Ulukhaktok (Kanada),

Karliin Aariak, s bydliskom v Iqaluit (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, so sídlom v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., so sídlom v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, so sídlom v Ottawe,

NuTan Furs, Inc., so sídlom v Cataline (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, so sídlom v Bergene (Nórsko),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), so sídlom v Nuuk, Grónsko (Dánsko),

Johannes Egede, s bydliskom v Nuuk,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), so sídlom v Nuuk,

William E. Scott & Son, so sídlom v Edinburghu (Spojené kráľovstvo),

* Jazyk konania: angličtina.

Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, so sídlom v Cap-aux-Meules,

Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, so sídlom v Istanbule (Turecko),

Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, so sídlom vo Fleur-de-Lys (Kanada),

v zastúpení: J. Bouckaert a H. Viaene, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: E. White, P. Oliver a K. Mifsud-Bonnici, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európsky parlament, v zastúpení: pôvodne I. Anagnostopoulou a L. Visaggio, neskôr L. Visaggio a D. Gauci, splnomocnení zástupcovia,

a

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Moore a K. Michoel, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie nariadenia Komisie (EÚ) č. 737/2010 z 10. augusta 2010, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá vykonávania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 o obchodovaní s výrobkami z tuleňov (Ú. v. EÚ L 216, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora),

v zložení: predseda komory A. Dittrich, sudcovia I. Wiszniewska-Białecka a M. Prek (spravodajca),

tajomník: J. Weychert, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. októbra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkový stav, konanie a návrhy účastníkov konania

1 Dňa 16. septembra 2009 Európsky parlament a Rada Európskej únie prijali nariadenie (ES) č. 1007/2009 o obchodovaní s výrobkami z tuleňov (Ú. v. EÚ L 286, s. 36, ďalej len „základné nariadenie"), ktorého predmetom je podľa jeho článku 1 stanovenie zosúladených pravidiel týkajúcich sa uvádzania výrobkov z tuleňov na trh.

2 Článok 3 ods. 1 základného nariadenia stanovuje:

„Uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh sa povoľuje len v prípade, že výrobky z tuleňov pochádzajú z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy. Tieto podmienky sa uplatňujú v čase alebo na mieste dovozu dovážaných výrobkov."

3 Odôvodnenie 14 základného nariadenia v tejto súvislosti stanovuje, že je dôležité, aby neboli nepriaznivo ovplyvnené základné hospodárske a sociálne záujmy komunít Inuitov, ktoré sa zaoberajú lovom tuleňov ako prostriedkom zabezpečenia svojej obživy. Podľa tohto odôvodnenia je totiž lov integrálnou súčasťou kultúry a identity členov inuitskej spoločnosti a tak ho uznáva Deklarácia OSN o právach pôvodných obyvateľov. Uvádzať na trh výrobky z tuleňov pochádzajúcich z lovov tradične uskutočňovaných komunitami Inuitov alebo inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy by malo byť preto povolené.

4 Z článku 3 ods. 4 a z článku 5 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že opatrenia okrem iného na vykonávanie povolenia v prospech komunít Inuitov musí prijať Európska komisia.

5 Podľa článku 8 základného nariadenia toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiaty deň po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*, jeho článok 3 sa však uplatňuje od 20. augusta 2010.

6 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 11. januára 2010 Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) podali žalobu o vyhlásenie neplatnosti základného nariadenia. Uznesením Všeobecného súdu zo 6. septembra 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada (T-18/10, Zb. s. II-5599, prebieha odvolacie konanie), bola táto žaloba zamietnutá ako neprípustná.

7 Dňa 10. augusta 2010 Komisia prijala nariadenie (EÚ) č. 737/2010, ktorým sa stanovujú pravidlá vykonávania základného nariadenia (Ú. v. EÚ L 216, s. 1, ďalej len „napadnuté nariadenie"). Podľa svojho článku 12 nariadenie nadobudlo účinnosť tretí deň po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

8 Dňa 9. novembra 2010 žalobcovia Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi a Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, podali predmetnú žalobu s cieľom dosiahnuť zrušenie napadnutého nariadenia.

9 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 11. a 23. februára 2011 Parlament a Rada podali návrh na vstup do tohto konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Komisie. Žalobcovia a Komisia sa k týmto návrhom nevyjadrili.

10 Uznesením z 13. apríla 2011 predseda siedmej komory Všeobecného súdu povolil vstup Parlamentu a Rady do konania ako vedľajších účastníkov.

11 Dňa 7. júla 2011 Parlament a Rada podali svoje vyjadrenia vedľajších účastníkov konania.

12 Dňa 9. augusta 2011 žalobcovia podali list, ktorý obsahoval zmeny ich žalobných návrhov týkajúcich sa trov konania. Rozhodnutím predsedu siedmej komory Všeobecného súdu z 29. augusta 2011 bol tento list zaradený do spisu. V dňoch 8. a 12. septembra 2011 Komisia a po nej Rada a Parlament podali svoje vyjadrenia k zmenám návrhov žalobcov.

13 Dňa 13. septembra 2011 žalobcovia podali svoje pripomienky k vyjadreniam Parlamentu a Rady.

14 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— určil, že žaloba je prípustná,

— zrušil napadnuté nariadenie,

— určil, že základné nariadenie sa neuplatňuje na základe článku 277 ZFEÚ,

— zaviazal Parlament a Radu na náhradu trov konania.

15 Komisia a Parlament navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcov spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania.

16 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcov spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania,

— nezaviazal ju na náhradu celých trov konania žalobcov ani ich časti.

17 Listom z 9. augusta 2011 (pozri bod 12 vyššie) a na pojednávaní žalobcovia navrhli, aby Všeobecný súd zaviazal Komisiu na náhradu jej vlastných trov konania, ako aj ich trov konania a aby zaviazal Parlament a Radu na náhradu ich vlastných trov konania.

Právny stav

O prípustnosti

18 Vo vyjadrení vedľajšieho účastníka konania k žalobe Rada tvrdila, že väčšina žalobcov nespĺňa podmienky prípustnosti podľa článku 263 ZFEÚ v tom zmysle, že nie všetci sú napadnutým nariadením priamo dotknutí.

19 V duplike a na pojednávaní Komisia tvrdila, že žaloba, zdá sa, je prípustná, aspoň pokiaľ ide o niektorých žalobcov. Na pojednávaní však spresnila, že nie všetky tvrdenia týchto žalobcov sú prípustné a že sa nemá na ne prihliadať.

20 Treba pripomenúť, že súd Európskej únie je oprávnený posúdiť podľa okolností každej veci, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje zamietnutie žaloby vo veci samej bez toho, aby predtým rozhodol o námietke neprípustnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 26. februára 2002,

Rada/Boehringer, C-23/00 P, Zb. s. I-1873, body 51 a 52, a z 23. marca 2004, Francúzsko/Komisia, C-233/02, Zb. s. I-2759, bod 26; rozsudok Všeobecného súdu z 18. marca 2010, KEK Diavlos/Komisia, T-190/07, neuverejnený v Zbierke, bod 32).

21 Za okolností prejednávanej veci a v záujme hospodárnosti konania treba na úvod preskúmať návrhy žalobcov na vyhlásenie neplatnosti bez toho, aby sa rozhodlo o prípustnosti žaloby ako celku alebo o niektorých tvrdeniach, ako aj o námietke nezákonnosti, ktorú vzniesli niektorí žalobcovia, keďže žaloba je v každom prípade a z dôvodov uvedených ďalej bezdôvodná.

O veci samej

22 Na podporu svojej žaloby žalobcovia uvádzajú v prvom rade dôvod založený na nezákonnosti základného nariadenia. Toto nariadenie je podľa nich v prejednávanej veci neuplatniteľné, a preto napadnuté nariadenie nemá žiaden právny základ a treba ho zrušiť. Subsidiárne, v rámci druhého žalobného dôvodu, žalobcovia žiadajú zrušenie napadnutého nariadenia z dôvodu údajného zneužitia právomoci.

O prvom žalobnom dôvode, založenom na tom, že napadnuté nariadenie nemá právny základ

23 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobcovia vzniesli námietku nezákonnosti voči základnému nariadeniu. Tento žalobný dôvod sa skladá z troch častí.

24 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry článok 277 ZFEÚ vyjadruje všeobecnú zásadu, podľa ktorej má každý účastník konania s cieľom zrušiť rozhodnutie právo napadnúť platnosť skoršieho aktu inštitúcií, ktorý tvorí právny základ napadnutého rozhodnutia, ak tento účastník konania nemá právo podať priamu žalobu podľa článku 263 ZFEÚ, ktorou by napadol akt, z ktorého preňho vyplynuli takéto právne následky, a nemôže žiadať jeho zrušenie (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, Zb. s. 777, bod 39, a z 19. januára 1984, Andersen a i./Parlament, 262/80, Zb. s. 195, bod 6).

– O prvej časti, založenej na nesprávnej voľbe právneho základu základného nariadenia

25 Základné nariadenie sa prijalo na základe článku 95 ES. Podľa svojho článku 1 toto nariadenie stanovuje zosúladené pravidlá týkajúce sa uvádzania výrobkov z tuleňov na trh.

26 V rámci prvej výhrady žalobcovia tvrdia, že Parlament a Rada sa dopustili nesprávneho právneho posúdenia, keď stanovili článok 95 ES ako právny základ prijatia základného nariadenia. Z dôvodovej správy k návrhu nariadenia Parlamentu a Rady týkajúceho sa uvádzania výrobkov z tuleňov na trh predloženého Komisiou [KOM(2008) 469 v konečnom znení z 23. júla 2008, ďalej len „návrh základného nariadenia“] a z odôvodnení základného nariadenia vyplýva, že jeho hlavným cieľom je ochrana životných podmienok zvierat, a nie fungovanie vnútorného trhu.

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v rámci systému právomocí Únie musí byť voľba právneho základu aktu založená na objektívnych skutočnostiach, ktoré môžu byť súdne preskúmateľné. Medzi ne patria predovšetkým cieľ a obsah aktu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 12. septembra 2006, Laserdisken, C-479/04, Zb. s. I-8089, bod 30 a tam citovanú judikatúru).

28 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že cieľom opatrení stanovených článkom 95 ods. 1 ES nevyhnutne musí byť zlepšenie podmienok na vytvorenie a fungovanie vnútorného trhu. Hoci samotné konštatovanie rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami a všeobecným nebezpečenstvom vyplývajúcim z obmedzení základných slobôd alebo skreslenia hospodárskej súťaže nepostačuje na odôvodnenie výberu článku 95 ES ako právneho základu, normotvorca Únie môže tento článok použiť

ako právny základ najmä v prípade rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami, ktoré by mohli byť prekážkou pri uplatňovaní základných slobôd a tak by mohli mať priamy vplyv na fungovanie vnútorného trhu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. júna 2010, Vodafone a i., C-58/08, Zb. s. I-4999, bod 32 a tam citovanú judikatúru).

29 Použitie tohto ustanovenia je tiež možné s cieľom predchádzať vzniku takýchto prekážok obchodu vyplývajúcich z odlišného vývoja vnútroštátnych právnych úprav. Výskyt takýchto prekážok musí byť pritom pravdepodobný a cieľom predmetného opatrenia musí byť ich zamedzenie (pozri rozsudok Vodafone a i, už citovaný v bode 28 vyššie, bod 33 a tam citovanú judikatúru).

30 Treba však pripomenúť, že použitie článku 95 ES nie je odôvodnené, ak prijímaný akt má mať len vedľajší vplyv na zosúladenie podmienok vnútorného trhu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. novembra 1999, Komisia/Rada, C-209/97, Zb. s. I-8067, bod 35 a tam citovanú judikatúru).

31 Z predchádzajúceho vyplýva, že ak existujú alebo je pravdepodobné, že v budúcnosti vzniknú prekážky v obchodovaní preto, lebo členské štáty prijali alebo prijímajú odlišné opatrenia o istom výrobku alebo kategórii výrobkov, ktoré zaručujú odlišné úrovne ochrany a obmedzujú tak voľný pohyb daného výrobku alebo daných výrobkov v Únii, článok 95 ES oprávňuje normotvorcu Únie, aby zasiahol a prijal vhodné opatrenia v súlade jednak s odsekom 3 tohto článku a jednak s právnymi zásadami uvedenými v Zmluve alebo vyplývajúcimi z judikatúry, najmä so zásadou proporcionality (rozsudky Súdneho dvora zo 14. decembra 2004, Swedish Match, C-210/03, Zb. s. I-11893, bod 33, a Arnold André, C-434/02, Zb. s. I-11825, bod 34).

32 Súdny dvor tiež rozhodol, že výrazom „opatrenia na aproximáciu“ uvedeným v článku 95 ES chceli autori Zmluvy zveriť normotvorcovi Únie v závislosti od všeobecného kontextu a osobitných charakteristík oblasti, ktorá má byť predmetom harmonizácie, voľnú úvahu pri posúdení najvhodnejšej techniky aproximácie na dosiahnutie požadovaného výsledku, najmä v oblastiach, pre ktoré sú charakteristické zložité technické osobitosti (pozri rozsudok Vodafone a i., už citovaný v bode 28 vyššie, bod 35 a tam citovanú judikatúru).

33 V závislosti od okolností tieto vhodné opatrenia môžu zahŕňať zaviazanie všetkých členských štátov na povolenie uvádzať dotknutý výrobok alebo výrobky na trh, stanoviť pre toto povolenie určité podmienky, prípadne dočasne alebo trvalo zakázať uvádzanie jedného alebo viacerých výrobkov na trh (pozri rozsudok Swedish Match, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 34 a tam citovanú judikatúru).

34 S prihliadnutím na všetky tieto úvahy treba preskúmať, či sa splnili podmienky na použitie článku 95 ES ako právneho základu základného nariadenia.

35 V prejednávanej veci zo základného nariadenia jednoznačne vyplýva, že jeho základným cieľom nie je ochrana životných podmienok zvierat, ale zlepšenie fungovania vnútorného trhu.

36 Predovšetkým treba v tejto súvislosti uviesť, že v čase prijímania základného nariadenia existovali rozdiely medzi zákonmi, inými právnymi predpismi a správnymi opatreniami v členských štátoch týkajúce sa dotknutých výrobkov.

37 Z návrhu základného nariadenia tak vyplýva, že v reakcii na obavy a tlak občanov viaceré členské štáty prijali alebo prijímali či preverovali legislatívne opatrenia smerujúce k obmedzeniu alebo zákazu hospodárskych činností spojených s výrobou výrobkov z tuleňov a že táto situácia mala viesť k novým legislatívnym iniciatívam v členských štátoch. Komisia konštatovala, že tieto odlišné obchodné podmienky existovali v rámci Únie, v jednotlivých štátoch alebo v niektorých skupinách štátov sa líšili a výsledkom tejto situácie bola fragmentácia vnútorného trhu, pretože hospodárske subjekty museli prispôsobiť svoje obchodné praktiky rozličným ustanoveniam, ktoré platili v každom členskom štáte.

38 Podobne sa v odôvodneniach 4 a 5 základného nariadenia pripomína, že „lov tuleňov viedol k tomu, že verejnosť a vlády vyjadrili vážne obavy o dodržiavanie dobrých životných podmienok zvierat“ vzhľadom na utrpenie spôsobované tuleňom pri ich usmrcovaní a sťahovaní z kože a „ako odpoveď na obavy občanov a spotrebiteľov o dodržiavanie dobrých životných podmienok zvierat… a možný výskyt na trhu výrobkov získaných zo zvierat usmrtených a stiahnutých z kože spôsobom, ktorý im spôsobil… utrpeni[e], niektoré členské štáty prijali alebo [mali] v úmysle prijať právne predpisy upravujúce obchodovanie s výrobkami z tuleňov prostredníctvom zákazu dovozu a výroby takýchto výrobkov, pričom v iných členských štátoch neexist[ovali] žiadne obmedzenia pre obchodovanie s týmito výrobkami“.

39 Podľa znenia odôvodnení 6 až 8 základného nariadenia pritom „rozdiely medzi vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktoré upravujú obchodovanie s výrobkami z tuleňov a ich dovoz, výrobu a uvádzanie na trh… nepriaznivo vplýva[li] na fungovanie vnútorného trhu s výrobkami, ktoré zahŕňa[li] alebo m[ohli] zahŕňať výrobky z tuleňov, a predstav[ovali] prekážku pre obchod s takýmito výrobkami… [a mohli] spotrebiteľov ešte viac odrádzať od nákupu výrobkov, ktoré n[eboli] vyrobené z tuleňov, ktoré však nemus[elo] byť ľahké odlíšiť od podobných výrobkov vyrobených z tuleňov, alebo výrobkov, ktoré m[ohli] obsahovať prvky alebo zložky získané z tuleňov bez toho, aby sa to dalo jasne rozpoznať“. Cieľom základného nariadenia teda bolo „zosúladiť predpisy v [Únii] vzhľadom na komerčné aktivity súvisiace s výrobkami z tuleňov a tým… zabrániť narušeniu vnútorného trhu s dotknutými výrobkami vrátane výrobkov rovnocenných s výrobkami z tuleňov alebo výrobkov, ktoré ich môžu nahradiť“.

40 Z posúdenia týchto odôvodnení vyplýva, že pre obavy občanov a spotrebiteľov spojených s otázkou životných podmienok zvierat viaceré členské štáty prijali alebo mali v úmysle prijať opatrenia upravujúce obchod s výrobkami z tuleňov, a pokiaľ ide o normotvorcu Únie, ten konal s cieľom zosúladiť predmetné predpisy a vyhnúť sa tak narušeniam vnútorného trhu s dotknutými výrobkami.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry, pokiaľ sú podmienky na použitie článku 95 ES ako právneho základu splnené, normotvorcovi Únie nemožno brániť, aby použil tento právny základ z dôvodu, že ochrana životných podmienok zvierat je rozhodujúcim činiteľom pri rozhodovaní. Tá istá situácia môže nastať analogicky, pokiaľ ide o ochranu verejného zdravia [rozsudky Súdneho dvora z 5. októbra 2000, Nemecko/Parlament a Rada, C-376/98, Zb. s. I-8419, bod 88; z 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Zb. s. I-11453, bod 62, a z 12. júla 2005, Alliance for Natural Health a i., C-154/04 a C-155/04, Zb. s. I-6451, bod 30], ako aj ochranu spotrebiteľov (rozsudok Vodafone a i., už citovaný v bode 28 vyššie, bod 36).

42 Ďalej treba uviesť, že ochrana životných podmienok zvierat predstavuje legitímny cieľ všeobecného záujmu, ktorého význam sa prejavil najmä v tom, že členské štáty prijali Protokol o ochrane a dobrých životných podmienkach zvierat, ktorý je prílohou Zmluvy o ES (Ú. v. ES C 340, 1997, s. 110, ďalej len „protokol“). Súdny dvor okrem toho už niekoľkokrát konštatoval záujem, ktorý Únia má na zdraví a ochrane zvierat (rozsudok Súdneho dvora z 10. septembra 2009, Komisia/Belgicko, C-100/08, neuverejnený v Zbierke, bod 91).

43 Ako teda vyplýva z odôvodnení 9 a 10 základného nariadenia, v rámci toho, so zreteľom na povinnosti prihliadať na požiadavky životných podmienok zvierat pri formulovaní a realizácii politiky vnútorného trhu podľa protokolu, normotvorca Únie dospel k záveru, že s cieľom odstrániť súčasnú fragmentáciu vnútorného trhu bolo treba zabezpečiť zosúladené pravidlá a zároveň zohľadniť otázku dobrých životných podmienok zvierat.

44 V záujme účinnosti pritom malo opatrenie plánované v prejednávanej veci predstavovať primeranú odpoveď s ohľadom na dôvody, ktoré viedli k pravidlám existujúcim alebo plánovaným v rôznych členských štátoch. V tejto súvislosti z odôvodnenia 10 základného nariadenia vyplýva, že s cieľom obnoviť dôveru spotrebiteľov a zároveň zabezpečiť úplné splnenie požiadaviek týkajúcich sa dobrých životných podmienok zvierat „uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh [by sa] v zásade nemalo povoliť“.

Normotvorca Únie ďalej zastával názor, že v reakcii na obavy občanov a spotrebiteľov „v súvislosti s usmrcov[aním] tuleňov a sťahovan[ím] z kože… [boli] potrebné aj opatrenia na zníženie dopytu, ktorý by viedol k predaju výrobkov z tuleňov na trhu, a teda i hospodárskeho dopytu vedúceho ku komerčnému lovu tuleňov“.

45 Ako totiž vyplýva z odôvodnenia 13 základného nariadenia, normotvorca Únie zastával názor, že najúčinnejším opatrením na zabránenie existujúcich a očakávaných narušení fungovania vnútorného trhu s dotknutými výrobkami bolo uistiť spotrebiteľov takým spôsobom, že sa im poskytne úplná garancia, že žiaden výrobok pochádzajúci z tuleňov nebude ponúkaný na trhu Únie, najmä prostredníctvom zákazu dovozu týchto výrobkov z tretích krajín.

46 Normotvorca Únie však predpokladal jednu výnimku z tohto zákazu, ktorá sa týkala lovu tuleňov tradične vykonávaného komunitami Inuitov alebo inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy. Odôvodnenie 14 základného nariadenia totiž stanovuje, že „je dôležité, aby sa nepriaznivo [ne]ovplyvni[li] základné hospodárske a sociálne záujmy komunít Inuitov, ktoré sa zaoberajú lovom tuleňov ako prostriedkom zabezpečenia svojej obživy“.

47 Z odôvodnení 3, 7 a 8 základného nariadenia ďalej vyplýva, že jeho cieľom je tiež odstrániť prekážky voľného pohybu výrobkov, ktoré nie sú vyrobené z tuleňov, ale ktoré z dôvodu ich povahy nie je ľahké, prípadne je nemožné odlíšiť od podobných výrobkov vyrobených z tuleňov, alebo výrobkov, ktoré môžu obsahovať prvky alebo zložky získané z tuleňov bez toho, aby sa to dalo jasne rozpoznať (pozri bod 39 vyššie). Ak totiž spotrebitelia budú mať istotu, že s výnimkou výrobkov pochádzajúcich z tradičného lovu pôvodného obyvateľstva na účely obživy už výrobky z tuleňov nie sú ponúkané na trhu Únie, otázka rozlišovania medzi týmito výrobkami a výrobkami, ktoré nepochádzajú z tuleňov, už nebude aktuálna a všetky kategórie predmetných výrobkov tak budú môcť byť voľne v obehu na území Únie.

48 V tomto kontexte sa zásah normotvorcu Únie na základe článku 95 ES zdá byť odôvodnený.

49 Tento záver nevyvracajú rôzne tvrdenia žalobcov, ktorými sa spochybňuje reálnosť niektorých úvah uvedených v predchádzajúcich bodoch. Predovšetkým pokiaľ ide o existenciu rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami, žalobcovia tvrdia, že z návrhu základného nariadenia vyplýva, že len dva členské štáty prijali právne predpisy upravujúce obchod s výrobkami z tuleňov a tretí členský štát sa tak chystá urobiť. Ďalej tvrdia, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého „nebolo možné vylúčiť…, že podobné iniciatívy by boli v budúcnosti prijaté aj ďalšími členskými štátmi“, nestačí na to, aby sa stanovila prekážka vo fungovaní vnútorného trhu.

50 Po prvé, pokiaľ ide o posledné uvedené tvrdenie vychádzajúce z návrhu základného nariadenia, stačí zdôrazniť, že nebolo prevzaté do základného nariadenia, ktorého znenie odráža situáciu, ktorá sa medzitým vyvinula. V odôvodneniach 5 a 6 základného nariadenia sa uvádza, že „niektoré“ členské štáty prijali alebo majú v úmysle prijať právne predpisy upravujúce obchodovanie s výrobkami z tuleňov, pričom v iných členských štátoch neexistujú nijaké obmedzenia na obchodovanie s týmito výrobkami. V tejto súvislosti Komisia spresnila, že v čase prijatia základného nariadenia platili zákazy týkajúce sa výrobkov z tuleňov v troch členských štátoch, jeden členský štát prijal zákaz, ktorý ešte nebol účinný, ďalšie dva členské štáty uverejnili a zaslali Komisii legislatívne návrhy v tomto zmysle a ďalšie tri členské štáty oznámili svoj úmysel prijať takéto zákazy, ak Únia neprijme opatrenia.

51 Po druhé, bez ohľadu na presný počet členských štátov, ktoré už prijali právne predpisy v tejto oblasti alebo dali jasne najavo svoj úmysel v čase prijatia základného nariadenia, treba konštatovať, že tieto rozdielne opatrenia mohli predstavovať prekážku voľného pohybu výrobkov z tuleňov. V rámci toho nemôže skutočnosť, že minimálny počet členských štátov už prijal právne predpisy v konkrétnej oblasti alebo mal v úmysle tak urobiť, predstavovať rozhodujúce kritérium, pokiaľ ide o možnosť prijatia aproximačného opatrenia na úrovni Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky Swedish Match, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 37, a Arnold André, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 38).

52 Treba preto prijať názor, že v prejednávanej veci normotvorca Únie správne dospel k záveru, že v prípade nečinnosti v rámci Únie je vzhľadom na prijatie nových pravidiel, ktoré odrážajú rastúce obavy občanov a spotrebiteľov v súvislosti s otázkou životných podmienok tuleňov, členskými štátmi pravdepodobné, že nastanú, alebo dokonca už existujú prekážky obchodu s výrobkami, ktoré obsahujú alebo by mohli obsahovať výrobky z tuleňov (pozri v tomto zmysle rozsudok Swedish Match, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 39).

53 Žalobcovia tiež tvrdia, že vo veci, ktorá viedla k rozsudku Swedish Match, už citovanom v bode 31 vyššie, bola rozhodujúcim prvkom, ktorý Súdny dvor zohľadnil, skutočnosť, že trh s tabakovými výrobkami bol trhom, na ktorom bol obchod medzi členskými štátmi relatívne významný. Tak to však nie je v prípade obchodu s výrobkami z tuleňov, najmä pokiaľ ide o členské štáty, ktoré už v tejto oblasti prijali právne predpisy.

54 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že použitie článku 95 ES ako právneho základu nepredpokladá skutočnú súvislosť s voľným obehom medzi členskými štátmi v každej zo situácií uvedených v akte založenom na tomto právnom základe. Ako už Súdny dvor zdôraznil, na odôvodnenie použitia článku 95 ES ako právneho základu je rozhodujúca skutočnosť, či právny akt vydaný na tomto základe má skutočne zlepšiť podmienky vytvárania a fungovania vnútorného trhu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 12. decembra 2006, Nemecko/Parlament a Rada, C-380/03, Zb. s. I-11573, bod 80 a tam citovanú judikatúru).

55 Tvrdenie žalobcov nemožno v nijakom prípade prijať. Pokiaľ ide o ich tvrdenie, podľa ktorého je výroba výrobkov z tuleňov v Únii zanedbateľná, treba poznamenať, že význam tejto výroby nie je rozhodujúci pre určenie významu obchodu s týmito výrobkami medzi členskými štátmi, lebo pri tomto určení je potrebné brať do úvahy aj obchod s výrobkami dovezenými do Únie.

56 Ďalej treba spresniť, že podľa odôvodnení 7 a 8 základného nariadenia existencia takýchto rôznych ustanovení môže „spotrebiteľov ešte viac odrádzať od nákupu výrobkov, ktoré nie sú vyrobené z tuleňov, ktoré však nemusí byť ľahké odlíšiť od podobných výrobkov vyrobených z tuleňov, alebo výrobkov, ktoré môžu obsahovať prvky alebo zložky získané z tuleňov bez toho, aby sa to dalo jasne rozpoznať, ako sú kožušiny, kapsuly Omega-3 a oleje a kožené výrobky“. Ako už totiž bolo pripomenuté v bode 47, treba si uvedomiť, že cieľom zosúladených predpisov stanovených v tomto nariadení je vyhnúť sa narušeniam vnútorného trhu s predmetnými výrobkami vrátane trhu s podobnými alebo zameniteľnými výrobkami z tuleňov. Ako pritom vyplýva z definície výrobkov z tuleňov uvedenej v článku 2 základného nariadenia a v odôvodnení 3 tohto nariadenia výrobky z tuleňov, ako aj výrobky im podobné alebo obsahujúce zložky z tuleňov sú veľmi rozmanité a patria medzi ne výrobky širokej spotreby, s ktorými obchod medzi členskými štátmi určite nie je zanedbateľný.

57 V tejto súvislosti nemôže mať úspech tvrdenie žalobcov, podľa ktorého treba brať do úvahy len obchod medzi tými členskými štátmi, ktoré už v danej oblasti prijali právne predpisy. Keďže výrobky dotknuté zosúladenými predpismi sú definované široko, je zjavné, že obchod s nimi sa týka všetkých členských štátov.

58 Na základe uvedeného treba prijať záver, že rozdiely medzi právnymi úpravami obchodu s výrobkami z tuleňov, ktoré už existujú a budú sa pravdepodobne ešte zväčšovať, mohli odôvodniť zásah normotvorcu Únie na základe článku 95 ES.

59 Po druhé treba na základe tohto záveru overiť, či cieľom najmä článkov 1, 3 a 4 základného nariadenia je skutočne zlepšenie podmienok vytvárania a fungovania vnútorného trhu.

60 Podľa článku 1 základného nariadenia sa v ňom „ustanovujú zosúladené pravidlá týkajúce sa uvádzania výrobkov z tuleňov na trh“. Z jeho odôvodnenia 15 ďalej vyplýva, že týmto nariadením „nie sú… dotknuté ostatné pravidlá Spoločenstva ani vnútroštátne pravidlá upravujúce lov tuleňov“.

61 Článok 3 ods. 1 základného nariadenia stanovuje, že „uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh sa povoľuje len v prípade, že výrobky z tuleňov pochádzajú z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy [a že] tieto podmienky sa uplatňujú v čase alebo na mieste dovozu dovážaných výrobkov“.

62 Okrem toho, aby normotvorca zabezpečil, že výrobky povolené podľa článku 3 ods. 1 základného nariadenia, ako aj všetky výrobky, ktoré nie sú vyrobené z tuleňov, ale ktoré nemožno ľahko odlíšiť od podobných výrobkov vyrobených z tuleňov, alebo výrobky, ktoré môžu obsahovať prvky alebo zložky pochádzajúce z tuleňov bez toho, aby to bolo zrejmé, sa môžu voľne pohybovať na vnútornom trhu Únie, v článku 4 základného nariadenia stanovil, že „členské štáty nebránia uvádzaniu na trh výrobkov z tuleňov, ktoré sú v súlade s[o základným] nariadením“. Treba si uvedomiť, že toto ustanovenie poskytuje základnému nariadeniu plný účinok vzhľadom na jeho cieľ zlepšovať podmienky fungovania vnútorného trhu. Tento článok totiž bráni tomu, aby členské štáty vytvárali prekážky voľnému pohybu všetkých kategórií týchto výrobkov vnútri Únie najmä tým, že by mohli prijímať prísnejšie opatrenia, ktoré by mohli považovať za nevyhnutné na zabezpečenie dobrých životných podmienok zvierat alebo na upokojenie spotrebiteľov. Článok 4 základného nariadenia tak vyjadruje cieľ uvedený v článku 1 tohto nariadenia.

63 Na záver treba zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého je smernica Rady 83/129/EHS z 28. marca 1983 o dovoze koží určitých tuleních mláďat a výrobkov z nich do členských štátov (Ú. v. ES L 91, s. 30; Mim. vyd. 15/001, s. 208) založená na dôvodoch prinajmenšom porovnateľných s dôvodmi prijatia základného nariadenia, ale bola prijatá na základe článku 235 EHS, zmeneného na článok 308 ES a potom článok 352 ZFEÚ. Podľa judikatúry sa určenie právneho základu aktu musí uskutočniť s prihliadnutím na jeho vlastný cieľ a obsah, a nie vzhľadom na právny základ zvolený na prijatie iných aktov Únie, ktoré prípadne vykazujú podobné vlastnosti (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. septembra 2009, Komisia/Parlament a Rada, C-411/06, Zb. s. I-7585, bod 77 a tam citovanú judikatúru). Zdá sa, že táto smernica prijatá na základe Zmluvy o EHS v každom prípade sleduje iné ciele ako základné nariadenie.

64 Z uvedeného vyplýva, že cieľom základného nariadenia je skutočne zlepšiť podmienky fungovania vnútorného trhu, a preto ho bolo možné prijať na základe článku 95 ES.

65 Žalobcovia v rámci druhej výhrady, ktorú vzniesli subsidiárne, tvrdia, že článok 95 ES nie je dostatočným právnym základom prijatia základného nariadenia, pretože ak sa stanovený zákaz vzťahuje – podľa nich – v prvom rade na obchod s tretími krajinami, bolo potrebné použiť aj článok 133 ES. Pripomínajú, že návrh základného nariadenia odkazoval na dve ustanovenia, a potvrdzujú, že rozdiel medzi týmto návrhom a konečným schváleným znením neodôvodňuje použitie len článku 95 ES. Zákaz uvádzania dotknutých výrobkov – ide najmä o výrobky vyrobené mimo Únie – na trh pritom v skutočnosti predstavuje zákaz dovozu.

66 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak preskúmanie aktu Únie preukáže, že tento akt sleduje dvojaký cieľ alebo že obsahuje dve zložky, a ak jeden z nich možno označiť za hlavný alebo prevažujúci, zatiaľ čo druhý je iba doplňujúci, musí sa akt založiť iba na jednom právnom základe, a to na tom, ktorý vyžaduje hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložku [rozsudok British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, už citovaný v bode 41 vyššie, bod 94].

67 Ak sa výnimočne preukáže, že akt sleduje viacero cieľov zároveň alebo že obsahuje viacero zložiek, ktoré sú neoddeliteľne prepojené tak, že jeden vo vzťahu k druhému nie je druhoradý alebo nepriamy, takýto akt sa musí založiť na rôznych príslušných právnych základoch (pozri rozsudok Komisia/Parlament a Rada, už citovaný v bode 63 vyššie, bod 47 a tam citovanú judikatúru).

68 Treba preto preskúmať, či základné nariadenie má za cieľ aj spoločnú obchodnú politiku a obsahuje zložky týkajúce sa tejto politiky, ktoré sú neoddeliteľne prepojené so zložkami týkajúcimi sa zlepšenia fungovania vnútorného trhu a sú také významné, že tento akt by sa mal zakladať na dvojakom právnom základe.

69 Najprv treba v tomto ohľade uviesť, že na rozdiel od svojho návrhu samotné základné nariadenie nezakazuje ani dovoz, ani tranzit výrobkov z tuleňov. Článok 3 ods. 1 tohto nariadenia totiž zakazuje len ich uvádzanie na trh, pričom spresňuje, že pokiaľ ide o dovážané výrobky, tento zákaz sa uplatňuje v čase alebo na mieste dovozu, a to s cieľom zabezpečiť efektívne vykonávanie, ako to vyplýva z odôvodnenia 10 tohto nariadenia. V tejto súvislosti článok 2 ods. 5 základného nariadenia definuje dovoz ako „akýkoľvek vstup tovaru na colné územie Spoločenstva“.

70 Dovoz výrobkov z tuleňov je teda zakázaný len v prípade, ak sú tieto výrobky určené na trh Únie. Ďalej je potrebné uviesť, ako to urobila Komisia, že zákaz uvedenia výrobkov z tuleňov na trh v základnom nariadení nebráni vstupu, uskladneniu, premene a výrobe výrobkov z tuleňov v Únii, ak sú určené na vývoz a nikdy nie sú prepustené do voľného obehu na trhu Únie. Okrem toho článok 3 ods. 2 základného nariadenia stanovuje, že dovoz výrobkov z tuleňov sa jednak povoľuje v prípade, ak má príležitostný charakter a pozostáva výlučne z tovaru na osobné použitie, a nie na komerčné účely, a jednak sa na neziskovom základe povoľuje uvádzanie výrobkov z tuleňov, ktoré sú výsledkom lovu upraveného vnútroštátnymi právnymi predpismi a vykonávaného výhradne na účely udržateľného riadenia morských zdrojov, na trh. Zákaz sa napokon týka aj uvádzania výrobkov z tuleňov pochádzajúcich z členských štátov na trh, aj keď je nesporné, že ich podiel nie je významný.

71 Z toho treba odvodiť, že zákaz je skutočne stanovený s cieľom zabrániť uvedeniu výrobkov z tuleňov na trh a tým dosiahnuť jediný cieľ základného nariadenia, teda zlepšiť fungovanie vnútorného trhu. V rámci toho sú účinky tohto nariadenia na zahraničný obchod len druhoradé.

72 V dôsledku toho treba prijať záver, že jediným cieľom základného nariadenia, a najmä poslednej vety jeho článku 3 ods. 1, je zaistiť účinnosť opatrení určených na zlepšenie fungovania vnútorného trhu, bez toho, aby sa takisto sledoval cieľ spojený s vykonávaním spoločnej obchodnej politiky. Vzhľadom na tento záver a na judikatúru uvedenú v článkoch 66 a 67 vyššie je potrebné konštatovať, že právnym základom základného nariadenia nemôže byť súčasne článok 95 ES a článok 133 ES.

73 V každom prípade treba v tejto súvislosti pripomenúť, že v rozsudku British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco (bod 98), už citovanom v bode 41 vyššie, Súdny dvor rozhodol, že v dotknutej veci nesprávny odkaz na článok 133 ES ako na druhý právny základ napadnutej smernice sám osebe nespôsobuje jej neplatnosť. Súdny dvor uviedol, že takáto vada v právnom základe aktu Únie je v skutočnosti len čisto formálnou, s výnimkou prípadu, keď by mala vplyv na správnosť postupu uplatniteľného na prijatie tohto aktu (pozri rozsudok Swedish Match, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 44 a tam citovanú judikatúru).

74 Rovnaký prístup sa analogicky uplatní aj v prejednávanej veci. Treba najmä uviesť, že články 95 ES a 133 ES si vyžadujú rovnaký spôsob hlasovania v Rade.

75 Článok 95 ods. 1 ES stanovuje, že opatrenia vydané na jeho základe majú byť prijaté v súlade s postupom spolurozhodovania, ktorý je upravený v článku 251 ES, a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom. Len na pripomenutie, v rámci postupu spolurozhodovania upraveného v článku 251 ES Rada v zásade rozhoduje kvalifikovanou väčšinou s výnimkou prípadu, keď chce schváliť zmeny svojho spoločného stanoviska navrhnuté Parlamentom, ktoré boli predmetom negatívneho stanoviska Komisie, a vtedy musí rozhodnúť jednomyseľne. Pokiaľ ide o článok 133 ods. 4 ES, ten stanovuje, že pri výkone právomocí, ktoré jej toto ustanovenie priznáva, sa Rada uznáša kvalifikovanou väčšinou.

76 Z toho vyplýva, že použitie dvojakého právneho základu pozostávajúceho z článkov 95 ES a 133 ES by nemalo žiaden vplyv na pravidlá hlasovania v Rade. Okrem toho použitie len článku 95 ES neohrozilo práva Parlamentu, pretože tento článok výslovne odkazuje na postup spolurozhodovania stanovený v článku 251 ES (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 11. júna 1991, Komisia/Rada, nazývaný „Dioxid titánu“, C-300/89, Zb. s. I-2867, body 17 až 21).

77 Za týchto okolností treba prijať záver, že aj za predpokladu, že by sa základné nariadenie zakladalo aj na článku 133 ES, použitie len článku 95 ES ako právneho základu by nemalo za následok nesprávnosť v postupe prijímania tohto nariadenia, čo znamená, že toto nariadenie nemôže byť z tohto dôvodu neplatné [pozri analogicky rozsudky Swedish Match, už citovaný v bode 31 vyššie, body 43 až 45, a British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, už citovaný v bode 41 vyššie, body 106 až 111].

78 Prvá časť tohto žalobného dôvodu preto musí byť zamietnutá.

– O druhej časti žalobného dôvodu, založenej na porušení zásad subsidiarity a proporcionality

79 Žalobcovia v prvom rade tvrdia, že základným, alebo dokonca jediným cieľom základného nariadenia je ochrana životných podmienok zvierat a že takýto cieľ nepatrí do výlučnej právomoci Únie. Inštitúcie však podľa nich nepreukázali, v čom je právny predpis, ktorý má chrániť životné podmienky tuleňov, prijatý na úrovni Únie, najvhodnejší a nevyhnutný.

80 Treba pripomenúť, že v čase prijatia základného nariadenia bola zásada subsidiarity uvedená v článku 5 druhom pododseku ES, ktorý stanovoval, že Únia vyvíja činnosť v oblastiach, ktoré nepatria do jej výlučnej právomoci, len vtedy a len v takom rozsahu, pokiaľ ciele navrhované touto činnosťou nemôžu byť uspokojivo dosiahnuté členskými štátmi a z dôvodov rozsahu alebo dôsledkov navrhovanej činnosti ich možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie. Táto zásada bola konkretizovaná v Protokole o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality pripojenom k Zmluve o ES (Ú. v. ES C 340, 1997, s. 173), ktorý vo svojom odseku 5 tiež stanovoval usmernenia na určenie toho, či sú tieto podmienky splnené.

81 Pokiaľ ide o právne predpisy, uvedený protokol vo svojich odsekoch 6 a 7 spresňuje, že Spoločenstvo má vydávať právne predpisy iba v nevyhnutnom rozsahu a že opatrenia Spoločenstva majú ponechať čo najväčší priestor na vnútroštátne rozhodnutie, a to v súlade s cieľom opatrenia a s dodržiavaním požiadaviek Zmluvy.

82 Tento protokol okrem toho vo svojom odseku 3 spresňuje, že zásada subsidiarity nespochybňuje právomoci udelené Spoločenstvu Zmluvou, tak ako ich vykladá Súdny dvor.

83 V tejto súvislosti treba najprv zamietnuť argumentáciu žalobcov, ktorá sa zakladá na nesprávnom tvrdení, že cieľom základného nariadenia je ochrana životných podmienok zvierat. Ako sa už totiž konštatovalo v bode 64, cieľom tohto nariadenia je zlepšiť podmienky fungovania vnútorného trhu s prihliadnutím na ochranu životných podmienok zvierat.

84 Pokiaľ ide o článok 95 ES, Súdny dvor už rozhodol, že ak normotvorca Únie použije tento právny základ, zásada subsidiarity sa uplatní do tej miery, do akej mu uvedené ustanovenie neposkytuje výlučnú právomoc upravovať hospodárske činnosti na vnútornom trhu, ale poskytuje mu len právomoc zlepšovať podmienky na jeho vytvorenie a fungovanie formou odstraňovania prekážok voľného pohybu tovarov a slobodného poskytovania služieb alebo odstraňovania prekážok hospodárskej súťaže [rozsudok British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, už citovaný v bode 41 vyššie, bod 179].

85 Treba však konštatovať, že cieľ základného nariadenia by sa nemohol uspokojivo realizovať iba prostredníctvom opatrenia prijatého členskými štátmi a predpokladá opatrenie na úrovni Únie, ako to dokazuje rôznorodý vývoj vnútroštátnych právnych predpisov v prejednávanej veci (pozri body 38 a 39). Z toho vyplýva, že cieľ plánovaného opatrenia možno lepšie realizovať na úrovni Únie.

86 Vzhľadom na to, že žalobcovia nepredložili nijaký ďalší dôkaz na podporu svojej argumentácie, treba ju zamietnuť.

87 V druhom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady proporcionality, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry táto zásada vyžaduje, aby akty Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu, a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok Súdneho dvora z 21. júla 2011, Etimine, C-15/10, Zb. s. I-6681, bod 124 a tam citovanú judikatúru).

88 Čo sa týka súdneho preskúmania dodržiavania týchto podmienok, Súdny dvor priznal normotvorcovi Únie v rámci výkonu právomoci, ktorými disponuje, širokú mieru voľnej úvahy v oblasti, kde si jeho konanie vyžaduje výber tak politickej, ako aj hospodárskej alebo sociálnej povahy, a povinnosť vykonať komplexné posúdenie a hodnotenie. Nie je teda potrebné vedieť, či prijaté opatrenie v tejto oblasti bolo jediné alebo najlepšie prípustné, pretože iba jeho zjavne neprimeraná povaha v tejto oblasti vo vzťahu k cieľu, ktorý príslušné inštitúcie sledujú, môže ovplyvniť zákonnosť takéhoto opatrenia (pozri rozsudok Vodafone a i., už citovaný v bode 28 vyššie, bod 52 a tam citovanú judikatúru).

89 Aj pri existencii tejto právomoci je však normotvorca Únie povinný zakladať svoj výber na objektívnych kritériách. Navyše v rámci posúdenia povinností súvisiacich s rozdielnymi prípustnými opatreniami musí preskúmať, či ciele sledované prijatým opatrením môžu odôvodniť negatívne hospodárske dôsledky, ktoré sú tiež značné pre niektorých prevádzkovateľov (pozri rozsudok Vodafone a i., už citovaný v bode 28 vyššie, bod 53 a tam citovanú judikatúru).

90 V prejednávanej veci z odôvodnení 10 až 14 základného nariadenia vyplýva, že cieľom tohto nariadenia je zlepšiť fungovanie vnútorného trhu s dotknutými výrobkami s prihliadnutím na ochranu životných podmienok zvierat, ako aj osobitnú situáciu komunít Inuitov a iných komunít pôvodného obyvateľstva. Porovnanie medzi návrhom základného nariadenia a samotným nariadením tiež dokazuje, že normotvorca podrobne analyzoval situáciu v Únii a značne obmedzil rozsah tohto opatrenia v porovnaní s návrhom Komisie. Základné nariadenie predovšetkým stanovuje iba zákaz uvádzania dotknutých výrobkov na trh a vykonáva voľbu na vymedzenie veľmi všeobecného pravidla zákazu, ktoré je v podstate doplnené len jedinou výnimkou, pričom na Komisiu deleguje na základe článku 3 ods. 4 základného nariadenia prijatie opatrení na jej vykonanie. Z toho treba odvodiť, že prijaté opatrenia boli striktne obmedzené iba na to, čo normotvorca považoval za nevyhnutné na odstránenie prekážok voľného pohybu uvedených výrobkov.

91 Po prvé tvrdenia predložené žalobcami nemôžu preukázať, že základné nariadenie je zjavne neprimerané na dosiahnutie sledovaného cieľa.

92 Žalobcovia nepredložili argumentáciu na podporu svojho tvrdenia, že opatrenie zákazu výrobkov z tuleňov stanovené v základnom nariadení nevedie k podpore vytvárania vnútorného trhu. Rovnako treba – podobne ako v analýze údajného porušenia zásady subsidiarity (pozri bod 83) – odmietnuť ich argumentáciu, ktorá sa zakladá na nesprávnom tvrdení, že cieľom základného nariadenia je ochrana životných podmienok zvierat.

93 Po druhé treba zamietnuť aj tvrdenie žalobcov, podľa ktorého základné nariadenie ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie jeho cieľov. Primeranosť tohto nariadenia totiž nemožno posudzovať s ohľadom na iné ciele než tie, ktoré toto nariadenie sleduje.

94 Nemožno prijať ani tvrdenie žalobcov, podľa ktorého by opatrenie označovania bolo menej prísne a účinnejšie na dosiahnutie cieľov základného nariadenia.

95 Zo základného nariadenia vyplýva, že prijatie opatrenia umožňujúceho uvádzanie výrobkov z tuleňov, ktoré dodržiava požiadavky týkajúce sa životných podmienok zvierat, ako aj konkrétne opatrenie označovania, na trh normotvorca preskúmal a následne zamietol. V tejto súvislosti odôvodnenia 11 a 12 tohto nariadenia uvádzajú, že „i keď by bolo možné usmrcovať tulene a sťahovať ich z kože bez toho, aby im bola spôsobená zbytočná bolesť, úzkosť, strach alebo iné formy utrpenia, vzhľadom na podmienky, v akých sa lov tuleňov vykonáva, dôsledné preverovanie a kontrolu toho, či lovci dodržiavajú požiadavky v oblasti dobrých podmienok zvierat, nemožno v praxi uskutočniť alebo je prinajmenšom veľmi ťažké dosiahnuť ich efektívnym spôsobom, ako vyplýva zo záverov Európskeho úradu pre bezpečnosť potravín zo 6. decembra 2007“, a „je jasné, že iné formy zosúladených pravidiel, ako sú požiadavky na označovanie, by nezabezpečili rovnaký výsledok [a n]avyše požadovať od výrobcov, distribútorov alebo maloobchodníkov, aby označovali výrobky, ktoré úplne alebo čiastočne pochádzajú z tuleňov, by pre tieto hospodárske subjekty znamenalo značnú záťaž a takisto by to bolo neúmerne finančne náročné v prípadoch, keď výrobky z tuleňov predstavujú len malú časť dotknutého výrobku [a n]aopak, opatrenia obsiahnuté v tomto nariadení sa budú ľahšie dodržiavať, pričom sa takisto obnoví dôvera spotrebiteľov“.

96 Z toho treba odvodiť, že po posúdení otázky praktického dosahu týchto opatrení normotvorca dospel k záveru, že uvedené opatrenia neumožňujú dosiahnuť sledovaný cieľ a že všeobecný zákaz uvádzania výrobkov z tuleňov na trh je na zabezpečenie voľného obehu tovaru najlepší. Ani jedno z tvrdení žalobcov nemôže preukázať, že tieto úvahy sú nesprávne. V tejto súvislosti treba uviesť, že skutočnosť, že podľa žalobcov ešte nebol nijaký subjekt uznaný podľa článku 6 napadnutého nariadenia a že v súčasnosti neexistuje žiadny úplný zákaz uvádzania na trh, nevyplýva zo základného nariadenia, ale z napadnutého nariadenia.

97 Po tretie, pokiaľ ide o primeranosť základného nariadenia v striktnom zmysle slova, žalobcovia tvrdia, že má neprimeraný vplyv na komunity Inuitov, lebo značne vplýva na ich prežitie. Výnimka, ktorá sa ich týka, sa nesplnila, pretože samotní Inuiti neobchodujú s výrobkami z tuleňov.

98 Na podporu tohto tvrdenia žalobcovia odkazujú na konkrétne body žaloby. Je však potrebné uviesť, že tieto body žaloby opisujú len spôsob života komunít Inuitov, lov tuleňov, ktorý uskutočňujú, a ťažkosti spôsobu života a prežitia tohto obyvateľstva. Iba bod 34 žaloby sa venuje účinkom opatrenia na ich situáciu a uvádza, že z dôvodu napadnutého nariadenia v spojení so základným nariadením a vo svetle ich striktného výkladu je už veľká časť vývozu výrobkov z tuleňov do Únie odsúdená na zánik a v dôsledku toho bude vývoz inuitských výrobkov z tuleňov do Únie značne dotknutý. Žalobcovia došli k záveru, že napadnuté nariadenie pravdepodobne povedie k vymiznutiu významného trhu, ako aj s ním súvisiacej infraštruktúry. Na pojednávaní žalobcovia dodali, že Inuiti nemajú inú možnosť, ako sa oprieť o hospodárske subjekty a ich infraštruktúru a znášať ťažkosti spojené so sporným systémom uznaných orgánov, ktoré vydávajú povolenia týkajúce sa výrobkov z tuleňov povolených na trhu v Únii. Takéto úvahy, ktoré sú napokon veľmi všeobecné a nepodložené, však nepreukazujú existenciu ujmy na strane inuitských komunít, ktorá by bola neprimeraná vzhľadom na cieľ základného nariadenia.

99 V treťom rade, pokiaľ ide o kritiku zvoleného právneho nástroja, teda nariadenie, treba pripomenúť, že odsek 6 Protokolu o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality stanovuje, že „za nezmenených ostatných okolností by mali byť smernice uprednostňované pred nariadeniami“.

100 Toto ustanovenie je potrebné vykladať v jeho kontexte, predovšetkým so zreteľom na prvú vetu tohto odseku Protokolu o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality, podľa ktorej forma konania Únie má byť čo najjednoduchšia v súlade s uspokojivým dosiahnutím cieľa opatrenia a s potrebou účinného

presadzovania. Treba uviesť, že toto ustanovenie tým, že stanovuje, že smernice majú mať prednosť „za nezmenených ostatných okolností“, ponecháva normotvorcovi priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o voľbu prijímaného právneho nástroja.

101 Na strane 16 návrhu základného nariadenia Komisia vyjadrila názor, že iné právne nástroje ako nariadenie by neboli vhodné predovšetkým preto, lebo smernica vyžaduje prebratie do vnútroštátneho práva a zvyšuje riziko rozdielneho uplatňovania, a že je takisto nevyhnutné zaručiť jednotné uplatňovanie prípadných výnimiek z platného zákazu obchodovania.

102 Vzhľadom na opatrenie stanovené základným nariadením, v podstate pozostávajúcim zo zákazu doplneného vyňatím a dvoma výnimkami, ktorý vyžaduje vykonávacie opatrenia na úrovni Únie, treba prijať záver, že normotvorca Únie dodržal uvedené požiadavky a že sa nepreukázalo, že smernica by bola vhodnejšia. Okrem toho základné nariadenie, ktoré zavádza všeobecné pravidlo účinné od 20. dňa po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie* a ktoré vo svojom článku 8 stanovuje, že článok 3 obsahujúci hlavnú časť opatrenia sa bude uplatňovať od 20. augusta 2010, zabezpečilo rýchly vstup zásady zákazu do platnosti a súčasne ponechalo Komisii potrebný čas na prijatie opatrení na jeho vykonanie.

103 Druhú časť tohto žalobného dôvodu preto treba tiež zamietnuť.

– O tretej časti, založenej na porušení základných práv

104 Podľa žalobcov základné nariadenie porušuje článok 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), aj článok 8 EDĽP vo svetle výkladu jeho článkov 9 a 10 a judikatúry Súdneho dvora, ako aj ich základné právo byť vypočutý. Tieto práva sa tiež musia vykladať vo svetle ustanovení týkajúcich sa ochrany pôvodného obyvateľstva podľa medzinárodného práva, ako to vyplýva predovšetkým z článku 19 Deklarácie OSN o právach pôvodného obyvateľstva, prijatej 13. septembra 2007.

105 Na úvod treba uviesť, že ochrana, ktorú podľa žalobcov poskytujú články EDĽP, je prebratá do práva Únie v článkoch 17, 7, 10 a 11 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389). Treba preto odkazovať výlučne na tieto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb. s. I-13085, bod 51).

106 V prvom rade žalobcovia tvrdia, že základné nariadenie nezohľadňuje ich vlastnícke právo v tom zmysle, že má dopad na ich právo obchodne využívať výrobky z tuleňov v Únii, ktoré sú významným zdrojom ich príjmov, a v dôsledku toho má dopad aj na zdravie a životné podmienky inuitského obyvateľstva. Takéto obmedzenie vlastníckeho práva by podľa žalobcov bolo odôvodnené len vtedy, keby bolo primerané sledovanému cieľu. Tvrdia, že sa na nich vzťahujú závery rozsudku Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351), pretože tento zákaz značne obmedzuje užívanie ich vlastníckeho práva.

107 Najprv treba uviesť, že skutkový stav v tejto veci sa veľmi odlišuje od skutkového stavu, ktorý existoval vo veci, ktorá viedla k rozsudku Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovanému v bode 106 vyššie, ktorý sa týkal opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, pri ktorom Súdny dvor zastával názor, že aj keď predstavuje zaisťovacie opatrenie, ktoré nezbavuje dotknuté osoby ich majetku, značne obmedzuje užívanie vlastníckeho práva žalobcu v danej veci, čo je obmedzením, ktoré navyše treba posudzovať ako značné vzhľadom na všeobecný rozsah opatrenia zmrazenia a vzhľadom na časový okamih, od ktorého sa uplatňovalo. V prejednávanej veci sa žalobcovia odvolávajú v podstate na svoje vlastnícke právo, ktoré sa týka ulovených tuleňov.

108 Treba pripomenúť, že základné nariadenie nezakazuje uvádzanie na trh takých výrobkov z tuleňov, ktoré pochádzajú z tradičného lovu vykonávaného komunitami Inuitov a ďalšími komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy. Žalobcovia tvrdia, že toto ustanovenie je „prázdnou škrupinkou“. Aj za predpokladu, že závery rozsudku Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaného v bode 106 vyššie, by bolo možné preniesť na túto vec, žalobcovia neuvádzajú nijaké dôkazy, ktoré by preukazovali, že z dôvodu tohto jediného ustanovenia v základnom nariadení je dotknuté ich vlastnícke právo. Ako už bolo uvedené v bode 98, vysvetlenia uvedené v tých bodoch žaloby, na ktoré žalobcovia odkazujú, tak nemožno v tomto zmysle použiť.

109 Keďže žalobcovia majú veľmi rôznorodý pôvod a väčšina z nich nepochádza z inuitskej komunity, museli by preukázať vplyv na ich vlastnícke právo so zreteľom na tieto rozličné kategórie ich pôvodu. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor spresnil, že záruky priznané právom vlastniť majetok nie je možné rozšíriť na ochranu jednoduchých záujmov alebo príležitostí obchodnej povahy, ktorých neistota je vlastná samotnej podstate hospodárskej činnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 185). Argumentáciu žalobcov v tomto bode preto nemožno prijať.

110 V druhom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie práva byť vypočutý, žalobcovia tvrdia, že podľa judikatúry musia uplatňované konania v prípade značného obmedzenia vlastníckeho práva jednotlivca ponúknuť tejto dotknutej osobe primeranú možnosť predložiť vec príslušným orgánom. Okrem toho toto právo treba vykladať vo svetle článku 19 Deklarácie OSN o právach pôvodného obyvateľstva.

111 Túto argumentáciu nemožno prijať. Predovšetkým, pokiaľ ide o právo byť vypočutý pred obmedzením vlastníckeho práva, treba pripomenúť, že žalobcovia nepreukázali žiadne obmedzenie svojho vlastníckeho práva (pozri body 106 až 109 vyššie).

112 Ďalej treba pripomenúť, že právomoci Únie je potrebné vykonávať pri dodržaní medzinárodného práva, pričom Súdny dvor okrem toho spresnil, že akt prijatý na základe týchto právomocí treba vykladať a jeho pôsobnosť vymedziť vo svetle relevantných pravidiel medzinárodného práva (pozri rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 106 vyššie, bod 291 a tam citovanú judikatúru). Znenie, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú, je však znením deklarácie, a preto nemá záväznú silu zmluvy. Nemožno sa domnievať, že deklarácia môže Inuitom priznať ďalšie autonómne a dodatočné práva k tým právam, ktoré im už priznáva právo Únie.

113 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry v rámci konania o prijatí aktu Únie na základe článku Zmluvy má normotvorca Únie len tie povinnosti konzultácie, ktoré mu stanovuje predmetný článok (rozsudok Súdneho dvora zo 14. októbra 1999, Atlanta/Európske spoločenstvo, C-104/97 P, Zb. s. I-6983, bod 38). Článok 95 ES pritom normotvorcovi neukladá nijakú osobitnú povinnosť konzultácií so žalobcami.

114 Komisia, podporovaná Parlamentom a Radou, tvrdí, že sa v každom prípade uskutočnili rozsiahle a opakované konzultácie s inuitskými komunitami pri príprave jednak základného nariadenia a jednak vykonávacích opatrení. Žalobcovia spochybňujú relevanciu a užitočnosť niektorých týchto stretnutí. Nijako však nespochybňujú, že výnimka týkajúca sa Inuitov bola zapracovaná po stretnutí 21. januára 2009, na ktorom sa inuitské komunity zúčastnili.

115 Z odôvodnenia 14 základného nariadenia napokon vyplýva, že normotvorca Únie skutočne vzal do úvahy osobitnú situáciu inuitských komunít, ako je opísaná v Deklarácii OSN o právach pôvodného obyvateľstva, a že z tohto dôvodu dospel k záveru, že treba schváliť výnimku týkajúcu sa foriem tradičného lovu tohto obyvateľstva na účely obživy.

116 V treťom rade žalobcovia tvrdia, že prijatím základného nariadenia normotvorca nenašiel primeranú rovnováhu medzi záujmami Inuitov a záujmami, ktoré sleduje toto nariadenie a ktoré značne ovplyvňujú životné podmienky žalobcov a všeobecne životné podmienky inuitského obyvateľstva.

117 Túto argumentáciu treba odmietnuť. Žalobcovia totiž nepredložili žiadne tvrdenia ani dôkazy o údajnom porušení článku 8 EDĽP. Ako už bolo uvedené v bodoch 98 a 108 vyššie, ani vysvetlenia uvedené v bodoch žaloby, na ktoré žalobcovia v tejto súvislosti odkazujú, neprinášajú v tomto zmysle dôkazy. Pokiaľ ide o články 9 a 10 EDĽP, ako aj články 10 a 11 Charty základných práv Európskej únie, žalobcovia uznávajú, že základné nariadenie ich priamo neporušuje.

118 V každom prípade treba pripomenúť, že z odôvodnenia 15 základného nariadenia vyplýva, že toto nariadenie neovplyvňuje pravidlá Únie ani vnútroštátne pravidlá upravujúce lov tuleňov a že na základe svojho článku 3 ods. 1 povoľuje uvádzať na trh výrobky z tuleňov pochádzajúcich z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy.

119 Tretiu časť tohto žalobného dôvodu preto treba zamietnuť a v dôsledku toho treba zamietnuť aj tento žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode, založenom na zneužití právomoci

120 V rámci tohto žalobného dôvodu, ktorý bol vznesený subsidiárne, žalobcovia tvrdia, že Komisia použila svoje právomoci na iný cieľ, ako jej boli priznané. Namiesto toho, aby zaviedla účinnú výnimku týkajúcu sa Inuitov, konala totiž Komisia s cieľom zablokovať akékoľvek uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh Únie vrátane výrobkov pochádzajúcich z tradičných lovov Inuitov.

121 Súdny dvor opakovane rozhodol, že akt je poznačený zneužitím právomoci len vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a súladných nepriamych dôkazov javí, že bol prijatý s výlučným alebo prinajmenšom určujúcim účelom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo obísť postup osobitne predpísaný Zmluvou na upravenie okolností predmetného prípadu (rozsudky Súdneho dvora z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, Zb. s. I-4023, bod 24, a z 22. novembra 2001, Holandsko/Rada, C-110/97, Zb. s. I-8763, bod 137).

122 Relevantné odôvodnenia napadnutého nariadenia znejú takto:

„(1) [Základné] nariadenie… dovoľuje uvádzanie takých výrobkov z tuleňov na trh, ktoré pochádzajú z lovov tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy[…]

(2) Je preto potrebné vymedziť podrobné požiadavky na dovoz a uvádzanie na trh Únie uvedených výrobkov z tuleňov, aby sa zabezpečilo jednotné uplatňovanie [základného] nariadenia…

(3) Uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh, ktoré pochádzajú z tradičného lovu realizovaného Inuitmi a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely ich obživy, by sa malo umožniť v prípadoch, keď je lov súčasťou kultúrneho dedičstva komunity a keď sa výrobky z tuleňov aspoň sčasti využívajú, spotrebúvajú alebo spracúvajú v komunitách v súlade s ich tradíciami.

…

(5) Za týchto výnimočných podmienok by sa mal zaviesť efektívny mechanizmus, ktorý nebude obmedzovať obchodovanie viac, ako je to potrebné na zaistenie primeraného overenia splnenia týchto požiadaviek.

…

(12) Keďže toto nariadenie stanovuje podobné pravidlá vykonávania článku 3 [základného] nariadenia…, ktorý sa uplatňuje od 20. augusta 2010, malo by nadobudnúť účinnosť čo najskôr.“

123 Článok 3 napadnutého nariadenia znie takto:

„1. Výrobky z tuleňov pochádzajúce z lovu realizovaného Inuitmi alebo inými komunitami pôvodného obyvateľstva sa môžu umiestniť na trh iba vtedy, keď je možné určiť, že tieto výrobky pochádzajú z lovu tuleňov, ktorý spĺňa všetky tieto podmienky:

a) lov tuleňov realizovaný Inuitmi alebo inými komunitami pôvodného obyvateľstva, ktoré majú tradíciu lovu tuleňov v rámci komunity a v geografickom regióne;

b) lov tuleňov, výrobky z ktorých sa aspoň čiastočne používajú, spotrebúvajú alebo spracúvajú v komunitách v súlade s ich tradíciami;

c) lov tuleňov, ktorý slúži na obživu komunity.

2. V čase umiestnenia na trh bude výrobok z tuleňov sprevádzaný osvedčením uvedeným v článku 7 ods. 1.“

124 Podľa článkov 6 a 7 napadnutého nariadenia potvrdenia, že výrobky z tuleňov spĺňajú stanovené podmienky, vydávajú „uznané orgány“.

125 Napokon článok 12 tohto nariadenia stanovuje, že toto nariadenie nadobúda účinnosť tretí deň po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

126 Žalobcovia uvádzajú dve série tvrdení. Po prvé napadnuté nariadenie podľa nich nebolo prijaté v primeranej lehote pred začiatkom uplatňovania zákazu uvádzania na trh. Komisia meškala pri príprave vykonávania „výnimky pre Inuitov“.

127 Po druhé napadnuté nariadenie tak, ako ho Komisia prijala a vykladala, úplne zbavilo „výnimku pre Inuitov“ užitočného účinku. Napadnuté nariadenie porušuje tento článok konkrétne v tom, že zakazuje uvádzanie výrobkov z tuleňov pochádzajúcich z tradičných lovov komunít Inuitov, ktoré sú následne spracované alebo predané inými než inuitskými komunitami, na trh Únie.

128 Treba konštatovať, že ani jedno z týchto – väčšinou nepodložených – tvrdení nemôže preukázať, že Komisia v prejednávanej veci použila svoju právomoc na iné účely ako tie, ktoré sú uvedené v odôvodnení 2 napadnutého nariadenia.

129 Po prvé, pokiaľ ide o okamih prijatia napadnutého nariadenia, treba uviesť, že bolo prijaté 10. augusta 2010, uverejnené 17. augusta 2010 a na základe svojho článku 12 nadobudlo účinnosť tretí deň po uverejnení, teda 20. augusta 2010, to znamená v deň začatia uplatňovania článku 3 ods. 1 základného nariadenia. Len na základe tejto skutočnosti sa pritom nemožno domnievať, že Komisia konala s cieľom zabrániť realizácii stanoveného cieľa. Okrem toho Komisii nemožno vytýkať, že uskutočnila konzultácie s rôznymi dotknutými stranami vrátane organizácií na ochranu práv zvierat. Žalobcovia v úvahách, ktoré predložili, kritizujú postup konzultácií Komisie, ale neuvádzajú nijaké dôkazy o zneužití právomoci. Práve naopak, skutočnosť, že Komisia uskutočnila konzultácie s týmito dotknutými stranami vrátane zástupcov inuitských komunít, by mohla len naznačovať, že Komisia sa chcela skutočne oboznámiť so všetkými relevantnými skutočnosťami problematiky, ktorú mala upraviť. Okrem toho Komisia uvádza – a žalobcovia to nespochybňujú –, že niekoľko žalobcov sa zúčastnilo aj na stretnutí 18. novembra 2009, na ktorom sa distribuovala informácia o predkladanom znení a diskutovalo sa o ňom, a následne sa toto znenie umiestnilo na internet. Komisia tiež 2. júna 2010 uverejnila návrh napadnutého nariadenia na internet.

130 Po druhé, pokiaľ ide o argumentáciu založenú na tom, že Komisia vykladá zákaz príliš zoširoka a výnimky z neho veľmi striktne, treba uviesť, že žalobcovia v skutočnosti kritizujú obsah a účinky opatrení stanovených v napadnutom nariadení, ktoré podľa nich nie je v súlade s cieľom tohto

nariadenia, ako bol vymedzený v základnom nariadení. Žalobcovia tvrdia, že obsah napadnutého nariadenia tak, ako ho vykladá Komisia, dokazuje, že skutočný cieľ Komisie je iný ako ten, na ktorého dosiahnutie jej základné nariadenie zverilo právomoc. Na podporu tohto tvrdenia predkladajú vyhlásenia obsahujúce výklad Komisie a vnútroštátnych orgánov, ktorý sa týka praktického uplatňovania stanovených pravidiel. Táto argumentácia ani spis však neobsahujú žiadne skutočnosti, ktoré by mohli preukázať, že realizácia týchto účinkov, údajne negatívnych pre obchod s dotknutými výrobkami, bola cieľom, ktorý Komisia sledovala pri prijímaní napadnutého nariadenia. Argumentácia žalobcov si skôr vyžaduje overenie súladu predmetných vyhlásení so základným nariadením.

131 Tento žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

132 Vzhľadom na uvedené úvahy treba zamietnuť návrh na vyhlásenie neplatnosti a zároveň aj žalobu ako celok.

O trovách

133 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia vo veci nemali úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu vlastných trov konania a na náhradu trov konania, ktoré vznikli Komisii, v súlade s jej návrhom.

134 Podľa článku 87 ods. 4 prvej vety toho istého rokovacieho poriadku Rada a Parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi a Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.

3. Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 25. apríla 2013.

Podpisy